

L'escorxador d'aus i una mare amb empena

Cada dia, quan m'aixeco, em vénen a la memòria dos fets: el primer té a veure amb sant Josepmaria, quan parla en els seus escrits de l'amor que hem de tenir els fidels de l'Opus Dei i tots els cristians al quart manament de la llei de Déu. El segon fet, és una intervenció radiofònica que vaig tenir als anys vuitanta.

27/02/2007

Cada dia, quan m'aixeco, em vénen a la memòria dos fets: el primer té a veure amb sant Josepmaria, quan parla en els seus escrits de l'amor que hem de tenir els fidels de l'Opus Dei i tots els cristians al quart manament de la llei de Déu – honraràs el teu pare i la teva mare. Sant Josepmaria l'anomenava “el dolcíssim precepte del Decàleg”; el segon, és una intervenció radiofònica que vaig tenir als anys vuitanta. Els invitats a la tertúlia no tenien potser les idees gaire clares sobre l'Opus Dei. Jo vaig trucar per telèfon i vaig puntualitzar un seguit de qüestions que em semblaven interessants. Un dels contertulians em va dir en un moment de la conversa:

- Tots els membres de l'Opus Dei tenen carrera universitària....

- Doncs jo treballo en un escorxador d'ocells. El meu encàrrec és treure la

carn a l'ala esquerra del pollastre,
vaig respondre.

- ...

I així anava la cosa fins que novament algú va dir que als membres de l'Opus Dei se'ls separa dels seus pares. En aquell moment la meva mare, que escoltava la conversa i és agradablement d'empenta, va agafar el telèfon i va dir:

- Jo sóc la mare d'aquest noi, algun problema?...

En fi, han passat els anys des d'aquesta segona anècdota: al voltant de 25. La vida ha canviat, i els meus pares, gràcies a Déu, continuen vivint amb mi. Dic amb mi, perquè fins fa tres anys, jo vivia amb ells.

L'any 2002 me'n vaig anar a Pamplona per fer un doctorat i preparar la tesi doctoral. Per a això

vaig deixar de viure amb els meus pares després de 42 anys. Jo sóc Llicenciat en Filologia Hispànica i treballava llavors a un col·legi de Jaén.

La meva mare estava una mica delicada de salut, però el metge de família em deia que els símptomes que patia eren els típics de les persones grans. Després de parlar amb ells, vam arribar a la conclusió que em podia desplaçar a Navarra per completar els meus estudis. Els meus pares tenien llavors 78 i 79 anys.

Als dos anys i mig de residir a Pamplona el meu pare va patir una trombosi cerebral, se li va quedar immobilitzada la part dreta del cos, i a la meva mare, després de visitar-la un especialista, li van diagnosticar Alzheimer en una fase bastant avançada.

Veient el que succeïa als meus pares vaig deixar els estudis de Pamplona i vaig tornar a la meva ciutat natal per cuidar d'ells. He tornat al meu treball de professor al col·legi Altocastillo, però només pels matins. He demanat reducció de jornada, ja que per les tardes i nits tinc cura dels meus pares. Mentre jo estic al col·legi, una senyora que tinc contractada cuida d'ells i quan torno del col·legi recullo el testimoni fins a l'endemà, a l'hora d'anar-me'n a treballar.

El meu pare, gràcies a sant Josepmaria, s'ha recuperat d'una forma miraculosa. Ha recuperat la mobilitat i és autònom. Els metges encara no s'ho creuen, perquè em van dir que es quedaria ajagut a un llit fins a la seva defunció. Ara no necessita ajuda per a res, però tampoc m'ajuda en res.

La meva mare va perdent facultats a poc a poc. Necessita vigilància les 24

hores del dia i cal fer-li tot: aixecar-la, netejar-la, donar-li de menjar, etc. Ja no coneix ningú, i de vegades no sap on està i es posa una mica nerviosa. Llavors aprofito per intentar calmar-la i la trec a passejar en cadira de rodes. Vaig estar una temporada que a les nits no dormíem gens, de vegades, quan es posava nerviosa la treia al carrer, encara que ploqués, tronés, fes fred, calor, etc.

Els que pateixen aquesta malaltia -els especialistes no saben el perquè- durant les hores de la tarda es posen més inquiets, llavors he de carregar-me de paciència, i intentar calmar-la i distreure-la, perquè no hi ha medicines que la tranquil·litzin. El metge em diu que el millor és intentar distreure-la, que la tracti com a un nen de 3 anys. I això és el que faig.

Seguint la recomanació de sant Josepmaria el més important que puc fer ara és cuidar dels meus pares, com ells ho van fer de mi quan era més jove. Atenent als meus pares estic fent l'Opus Dei, perquè veig en ells a Jesucrist i quan estic cansat o aclaparat miro la creu del Senyor i recordo la cita de Mateu: "El que vulgui venir darrere meu, que es negui a ell mateix, prengui la seva creu i em segueixi" (Mt. 16, 24).

A mesura que passa el temps i em vaig fent més gran, per les coses que veig al col·legi i pel que m'expliquen els meus amics i coneguts d'edat més avançada, veig que no sóc un màrtir, perquè hi ha gent que està pitjor que jo. A aquestes persones intento animar-les i que vegin en això la creu del Senyor.

Al poble on resideixo som tretze mil habitants, i gairebé tots ens coneixem. Hem creat una associació

d'Alzheimer. L'ajuntament ens està donant tota mena de facilitats per tirar endavant l'associació, i ens hem posat en contacte amb els sacerdots del poble perquè atenguin espiritualment els nostres malalts.

Quan vaig pel carrer i els meus paisans em paren i em pregunten pels meus pares, alhora que m'animen i feliciten per la feina que estic fent amb ells, jo aleshores recordo el dolcíssim precepte del Decàleg de què parlava Sant Josepmaria i de la meva intervenció en el programa de ràdio.

Gabriel Robledillo Amezcua és agregat de l'Opus Dei